

Kovács Kornélia

Boszorkányörökség

Kovács Kornélia

Boszorkányörökség

**Bűbájosok krónikái
első rész**

© Kovács Kornélia 2026.

Kiadja a HELMA Könyvek





**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

A könyvet kiadja a HELMA Könyvek

Cím: 2049 Diósd, Hársfa utca 5/2.

Telefon: +36 (1) 8555-333

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Könyvek ügyvezetője:

Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma: 2026. 04. 20.

ISBN 978-615-113-167-1

Copyright

Borítóterv: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő, korrektor: Sütő Éva

Szerzői jog – Copyright: 2026 by © Kovács Kornélia

Minden jog fenntartva – All right reserved

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közölni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert. A könyv bármely részletének a közléséhez, bármilyen céllal, a kiadó írásbeli engedélye szükséges, kivételt képeznek a Helma Kiadó és az MKMT mozgalom hivatalos bloggerei, akik 600 (azaz hatszáz) karakter erejéig szabadon idézhetnek a könyvből.

Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személyvel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

Nyomdai kivitelezés:

BOOKS FACTORY Sp. z o.o.

ul. Cukrowa 22

71-004 Szczecin

Poland

Köszönetnyilvánítás

Külön köszönet *Sütő Évának (Sky)*, aki meglátta a csiszolatlan gyémántot a kéziratban és *Dvariecki Bálintnak*, a Helma kiadó vezetőjének, akitől lehetőséget kaptam a megjelenésre.

Hálásan köszönöm a hozzám közelállóknek, akik még a „nyers” szöveget olvasták és mindig biztattak.
*Édesanyámnak, Gabinak, Anikónak, Evelinne,
Anitának, H. Gabinak és Emesének,*

Köszönöm a megerősítéseket és a véleményeket az előolvasóimnak!

A Helma Könyvek Kiadó fiatal bloggereknek:

Noéminek, Biankának, és Zitának,

Köszönet továbbá

Nikinek, a könyvelvonó bloggerének,

valamint *Hanninak, és Zolának,*

Végül, de nem utolsósorban a *férjemnek*, aki kitart... egy boszi mellett.

A boszorkányok köztünk élnek.

Akár hiszel bennük, akár nem.

Első fejezet



*Torony tarot lap: a magad köré épített
biztonságos falak leomlanak,
mert hazug szavak tégláiból álltak*

A Greenhole-i Megyei Könyvtár csöndjében csak a nagy falióra ütemes kattogása hallatszott. A mai nap mintha a szokásosnál is hangosabb lett volna, de talán csak Mia Walsh számára. A világosbarna, kopott íróasztal mögül, minden eddiginél jobban figyelte a másodpercmutatót. Az olvasóteremben ülő emberek ügyet sem vettek az monoton ketyegő szerkezetre, míg Mia már maga sem tudta, mit vár jobban? Hogy barátnője, Sarah, időben megérkezzen, vagy késsen el! Szerette a könyvtári kisegítő diákmunkáját. Amikor ideje engedte, olvasott, de most annyira összeszűkült a gyomra, hogy még egy könyvet sem tudott kinyitni. A naptárra pillantott. Sarah a 2000-es évszám minden nullájából bárgyú mosolygós arcot rajzolt. Felsóhajtott, tekintete megint az órára tévedt. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, vajon megállíthatná-e az időt? Farkasszemet nézett a mutatóval, végül pislantott, és a szerkezet egy hangosnak tűnő, végzetesen lomha mozdulattal, elütötte a négyet. Abban

a pillanatban az ajtó kinyílt és Sarah boldogan lépett be rajta, egy jó hangos, „Nem késtem el, ugye?” mondat kíséretében.

– Ssshhh! – intette csendre barátnőjét. – Időben jöttél. Köszönöm, hogy leváltasz! – tette hozzá kissé tétován.

– Ugyan, semmiség! – vette most már suttogóra a hangját Sarah is. – A legfontosabb, hogy a barátnőm megtalálja a lelki békéjét! – mosolygott Miára, de nem tudta a szeméből elrejteni az aggodalmat.

– Nos... – kezdte Mia – reméljük, tényleg sikerül megoldást találni, ami nem az lesz, hogy feláldoznak valami oltáron...

Sarah félrehúzta a száját.

– Ne csináld már! Ő csak egy jósnő. Talán tud segíteni... a kis problémádon – akadt el a mondat végére a szőke lány.

Mia nem akart a részletekbe belemenni. Elkészönt a barátnőjétől, miközben odacsúsztatta neki a táblacsokit, amiért egy órával hamarabb leváltotta.

– Ugyan, nem kellett volna! – kis szünet után kuncogva hozzátette – Na jó, de! Holnap találkozunk! – integetett barátnője után, magáról megint megfeledkezve.

A könyvtárban ülök egy emberként vetettek rosszalló pillantást Sarah-ra. Nem tudták eldönteni, hogy hangoskodásával, vagy az aranyszőke, derékig érő hajával és miniszoknyájával vonja el jobban a figyelmet.

Mia nagy levegőt vett, ahogy kilépett az ajtón. Első gondolata az volt, hogy egy fenéket megy el a jósnőhöz, akit jóformán Sarah erőszakolt rá! Majd kamuzik valamit a barátnőjének. De ismerték egymást annyira, hogy rögtön lebukjon, ha füllent. A visszatérő rémálmára pedig mindenképpen megoldást akart találni.

„Végül is, maximum nem tud segíteni. Akár még egy békát is lenyelnék, csak szűnne meg a rémálmom!” – morfondírozott magában a buszváróban. Nem sokat kellett várnia, mégis úgy érezte, hogy a szokásosnál is lassabb a közlekedés, nagyobb a dugó. Hol barna lenvászon szoknyájáról söpörgette le a szöszöket, hol hosszú, vörös

tincseit piszkálta. Elővette a táskájából a papírfecni-re felírt nevet és címet: „*Marie Mama jósdája*” – olvasta magában. Tiszta hülyeség!

Már azt sem tudta, magára vagy Sarah-ra mérges jobban!

A buszról leszállva elővette a könyvtárból kölcsönzött térképet, mintha nem tudná, hová is kell pontosan mennie. Húzni akarta az időt. Aztán megrázta magát, elindult, egyenesen a jósdába.

A kaputelefon megnyomása után néhány másodperccel, egy kellemes hang szólt bele.

– Máris nyitom, Mia kedves.

A lány az első döbbenet után, amiért a jósnő pontosan tudta a nevét, hamar rájött, hogy időpontkérésnél bemutatkozott. Nyilván tudta, kire számíton. Nincs ebben semmi misztikum!

Némi halk kulcsörgés után, teljes valójában előtte állt Marie mama. Hosszú, bordó ruhája, a földet septe. Leginkább a középkori nemes hölgyek divatjára emlékeztette Miat. Fekete szeme szinte ragyogott és sugárzott belőle valami, Mia számára megmagyarázhatatlan. A lány megdermedt egy percre. „*Lehet, hogy ez a jósnő mégis boszorkány?*” – tűnődött magában. – *Szinte csak a süveg hiányzik róla!*” A hölgy gyengéden megfogta a karját, beinvitálta a lakásba.

– Remélem, nem bánod, hogy a felesleges kellékeket elpakoltam. Tudod, az csak a hangulat kedvéért kell, a laikusoknak. Nekünk elég lesz a kártya és némi füstölő – mondta, miközben elhúzta a szoba bejárata elől a vastag, bársony sötétítőt.

A térelválasztó roppant tömegével különös hangulatot adott már magában is, a szobának. Mia furcsállotta, amit a jósnő mondott, ahogy viselkedett vele, de arra gondolt, hogy a bizalmába akar férkőzni. Egyszerű, pszichológiai trükkökkel próbálja majd megtéveszteni.

„*Na, jó – gondolta magában. – Benne vagyok a kis játékában!*”

A szoba közepén egy kör alakú asztal állt, szemben egymással két szék. Az asztalt egy lila selyemterítő díszítette, a közepén egy körberajzolt, fehér, ötágú csillaggal. Miának rémlett, hogy

korábban látott már ilyet, de nem tudott visszaemlékezni, hogy hol. Körülnézett a szobában. Az egyik sarokban egy kis emelvény állt, amolyan oltárféle. Néhány kellék, gyertyák, kehely, tálkák, mindenféle kövek, kristályok és egy díszes kés volt kipakolva rá. Azonnal eszébe jutott a viccelődése Sarah-val, a feláldozásról. Nagyon remélte, hogy a kés csak dísz! Néhány polcon, üvegekben, mindenféle növények, feltehetően gyógyfüvek és fűszerek sorakoztak. Némelyik üvegen díszes, fém pajzs csillogott, vélhetően latin felirattal.

Marie megmutatta Miának, hova üljön. A nő vele szemben foglalt helyet, mosolyogva nézett rá.

– Úgy látom, tetszik az oltárom. Nos, miért jöttél hozzám? Hallgatlak!

Mia úgy érezte, gombóc nőtt a torkába. Idegesen gyűrögette az aprócska fodrot a szoknyáján, de végül belekezdett a mondandójába.

– Úgy egy-két hónapja, nyugtalanul alszom – kezdte tétován. – Van egy visszatérő rémálmom.

Az asszony meggyújtott egy füstölőt. Mia felkapta a fejét a gyufa sercenésére. A parázsló pálcika fényébe meredve folytatta.

– Anyám, nagyanyám és én, Hutterwoodban vagyunk, a nagyim házában, a konyhában.

– Hutterwoodban éltetek? – szakította félbe a jósnő. – Az nincs annyira közel. Autóval is bő órányi az út.

– Igen, ott éltünk – válaszolt Mia, majd folytatta. – Mindhármunk előtt egy-egy csésze van, teafűvel. Mindenkié más. Ez látszik a füvek színéből, a mennyiségből...

– A nagyid biztosan sokat tanított neked a gyógynövényekről! – mosolygott elismerően Marie, miközben már a kártyát keverte.

– Igen, ez így volt – merengett el Mia.

Meglepetésére jó érzések öntötték el, amikor az emlékek felidéződtek benne.

– Szóval, a nagyanyám leforrázza a füveinket, közben beszélgetünk, nevetgélünk. Ahogy visszafordul a tűzhelyhez, valami furcsa

feltot látok a hátán. „Nagyi, mi az a hátadon?” kérdezem, de ijedten látom, hogy a felt terjedni kezd és vörös! – állt meg egy pillanatra a mesélésben a lány.

Mély lélegzettel próbált erőt gyűjteni a folytatáshoz.

– Csak nyugodtan! – bízta Marie. – Nem kell sietni!

Mia arcán végiggördült egy könnycsepp. Reszkető hangon, de folytatta a mesélést.

– Ahogy megfordul, egy kés áll ki a mellkasa közepéből. Nem szokványos, sosem láttam ilyet nála. Felugrok az asztaltól és sikítok! Ilyenkor, általában a valóságban is. A nagyim az asztalba kapaszkodva lerántja a csészejét, kiömlik a teája. Anyám valahogy eltűnik, egyszerűen nincs már ott, de a csészeje üresen áll, mintha máris kiitta volna! Dermedten hajlok az összeesett nagyanyám felé, aki annyit mond, „*Minden rendben lesz, megoldod Mia!*” Majd... majd... meghal és... és ahogy elhagyja az utolsó lélegzete a testét, egy velőtrázó, gonosz kacaj hallatszik valahonnan. Erre rendszerint felébredek és nemigen tudok visszaaludni. A kialvatlanságtól és a rémálomtól lassan kikészülök!

Mia előkotort egy zsebkendőt a táskájából, kifújta az orrát. Marie szomorúan nézett rá. Nyújtotta a paklit.

– Keverd meg a kártyalapokat!

Mia szinte motorikus mozdulatokkal tett eleget a kérésnek, majd visszaadta Marie-nek. Ő elkezdte kitenni a lapokat. Lefelé fordította, majd előbb Mia álmát kezdte el elemezni.

– Nos, Mia, ha jól értem, a nagyanyádat meggyilkolták...

– Nem! – csattant fel a lány! – Nem jól érti! Az csak az álmomban van! A nagyanyám nyolc évvel ezelőtt, infarktusban hunyt el – mondta Mia, a karját maga előtt összefonva.

Legszívesebben felpattant és elviharzott volna, de azt gondolta, ezzel csak megkönnyítené a jósnő dolgát. Inkább kívárta, mi lesz a kínos szituáció vége.

– A nagyanyádat, Clarát, meggyilkolták – mondta a jósnő, határozottan.

– Honnan tudja a nagyim nevét? – képedt el Mia. – Persze, biztos kimondtam! – húzta gúnyos mosolyra a száját.

– Nem, nem mondtad! Szeretném, ha meghallgatnál, ahogy én is meghallgattalak téged. Az álmod és a kártya nem hazudnak!

Felfordította az első lapot, amin az Ördög volt.

– Ezek csak eszközök, hogy meglássam a múltat, beleleshessek a jövőbe és megértsük az összefüggéseket, itt, a jelenben.

– Azt akarja velem elhitetni, hogy meggyilkolták a nagyanyámat? – fortyant fel a lány.

– Talán, eddig nem mondták el a szüleid az igazságot, hogy megvédjenek – mondta a jósnő, a kártyalapokat pakolgatva és elemézve. – Az álmodban a nagyanyád kiborította a csészéjét, de nem maradt nyoma a szétfolyt teának, igaz?

Mia foghegyről válaszolt.

– Igen, igaz.

– Ez azért van, mert az erejét, valaki illetéktelen vette át... – ezzel megfordított még egy lapot.

A Hold volt rajta.

– Az erejét? Miféle erejét? – hüledezett Mia.

– A boszorkányerejét, természetesen!

– Boszor... na, jó, ezt most hagyjuk abba! – pattant fel Mia a székről, de mielőtt elindult volna, Marie gyorsan folytatta.

– Édesanyád nincs jól, mióta meghalt a nagyanyád, igaz? – nézett a Holdat mutató kártyára, ami a bizonytalanságot szimbolizálta. – Mintha nem lenne a régi önmaga! Mintha egy másik ember lenne. Erős gyógyszereket szed, de nem a teste beteg, hanem a lelke! – mondta teljes komolysággal Marie.

Miára nézett, aki teljesen összezavarodva állt. Az elhangzottaktól leroskadt a székre.

– Anyám, a nagyanyám halála óta, antidepresszánsokon él. Azt hittük, csak átmeneti! – fújt egy nagyot, mintha megkönnyebbült volna azzal, hogy ezt is elmondhatja.

– Az ok, amiért édesanyád megváltozott, nem a nagyanyád halála! Sokkal inkább a főzet, amit álmodban is ivott!

– A főzet, amit álmodban ivott? Ennek semmi értelme! – rázta a fejét Mia.

– Ne haragudj rám, húgom! – kezdett bele újra Marie.

Mia a szemét forgatta a bizalmaskodó „húgom” szó használata miatt.

– Miért is kellene egyáltalán haragudnom?

– A saját főzeted az álmodban, az érintetlen, igaz?

Mia rövid ideig kutakodott az emlékezetében, kis habozás után azt mondta.

– Nem nyúltam hozzá, azt hiszem.

A jósnő lehajtotta a fejét és megtámasztotta homlokát az összefonódó ujjain.

– Milyen ostoba boszorkány vagyok! Nem ismerek fel egy beavatatlant. Bocsáss meg! A korodnál fogva azt hittem, már rég tudatában vagy a bűbajos erődnak!

Mia ekkor hisztérikusan kezdett el nevetni.

– Ez valami átverés, igaz? Hol vannak a kamerák? – fordult körbe a szobában, rejtett kamerák után kutatva. – Biztosan Sarah találta ki!

– Mia – kezdett bele újra Marie –, ezt nem tőlem és pláne nem így kellett volna megtudnod...

– Mit? – vágott bele a nő szavába, levegő után kapkodva.

– Ahogy én, úgy te is boszorkány vagy. Amikor felhívtál, hogy segítséget kérj, már éreztem az erődöt. Meglep a beavatatlanságod!

– Hagyja abba, kérem, ezt a nevetséges ostobaságot! – követelte Mia és sírni kezdett. – Boszorkányok nem léteznek! Hagyja abba! Könyörgöm! Kifizetem és felejtjük el egymást!

A táskájában, a pénztárcája után kezdett kutatni. A jósnő szeme haragosan villant.

– Nem gondolod, hogy pénz fogadok el egy bűbajos testvéremtől? – mondta felháborodva. – Segíteni akarok neked, Mia! Nem

tudom, hogy mibe keveredté, pláne így, beavatatlanul, de hamarosan benne leszel nyakig, az biztos!

Megfordította az utolsó kitett lapot, amin a Torony volt.

– A rémálmaid akkor fognak megszűnni, amikor elindulsz az utadon.

– Mégis, milyen úton induljak el? – kérdezte még mindig zihálva Mia.

– Vissza kell térned a gyökereidhez! Ki kell derítened az igazságot, a nagyanyád haláláról! Jaj, de nehéz helyzetben vagy, kicsikém! Anyádra nem számíthatsz, nagyanyád pedig halott...

– Kösz az infót, eddig fel sem tűnt. Hála az égnek, apám is van! – vágott oda gúnyolódva Mia.

– A szüleid elváltak – tette hozzá a jósnő. – Édesanyád mentális leépülését nem tudta elviselni az apád.

Mia nem akart hinni a fülének!

– Honnan tudja ezeket? Ilyen nem létezik!

– Még egyszer mondom, hogy boszorkányok vagyunk! Tetszik vagy sem! Fel kell ébredned, fel kell, hogy nőj, a feladathoz, Mia!

A jósnő felállt a székből. Szinte félelmetesen magasodott Mia felé, aki most már egészen kicsinek érezte magát.

– Hiába próbálsz elnyomni magadban az erődet! Egy darabig menni fog, de ha elszabadul, pusztítóbb lesz, mint gondolnád! Mindig megmagyaráztad azokat a dolgokat, amik körületed történtek, igaz? A megérzéseidet. Azt, hogy néha reménytelennek tűnő helyzetből vágta ki magad. Talán a szépségedre fogta a személyes bűverődet, de ez jóval több annál, mint aminek hitted!

Mia szaporán vette a levegőt. Szeretett volna közbeszólni, vagy leállítani Marie-t, de a jósnő könyörtelenül folytatta.

– Csak téfnferegsz, helyett, hogy valóban élnél, bár ez javarészt nem a te hibád. Nem lehet az életcélod meghúzni magad és anyádat ápolni egész életedben! Tudom, hogy azért jöttél, hogy megnyugvást találj. De én nem azért vagyok Marie mama, a jósnő, hogy azt mondjam, amit hallani akarsz! A legfontosabb, hogyha nem

használod az erődöt, előbb-utóbb más fogja használni. Még hozzá rosszra!

Mondandója végeztével, Marie elfordult tőle és a polchoz ment. Mia megsemmisülve ült a széken. Jobban össze volt zavarodva, mint ezidáig. Az asszony, néhány üvegcséből, gyógyfüveket pakolt egy kis papírzacskóba. A késsel rajzolt egy kört a nyitott tasak felett és mormolt valamit. A kis szertartás után odafordult Miához, átnyújtva a zacskót.

– Ebből forráz le egy kávéskanálnyit, majd hagyd állni, öt percig. Idd meg lefekvés előtt. Körülbelül három estére elegendő adag van benne.

Mia bizalmatlanul vette el.

– Csak egy kis nyugtató teakeverék. Nem drog és szarvad sem nő tőle! – mondta Marie, mintha csak olvasott volna a lány gondolataiban. – Szerezz be ametiszt kristályt vagy vörös jaspist! Ha lehet, mindig hordd magadnál! Füstölj cédrussal és égess világoskék gyertyát lefekvés előtt! – zárta a mondandóját, egy barátságos mosollyal.

Mia elvette a kis papírzacskót. Megcsapta a fűszerek és gyógyfüvek keverékének illata. Eszébe jutott a nagyanyja. Az ő konyhája volt mindenféle füveknek és fűszereknek a kifogyhatatlan tárháza! Még a főzéshez és sütéshez is gyakran használta azokat. Varázslatosan finom ételeket készített, amelyek nemcsak a testet, de a lelket is jól lakatták, vagy éppen gyógyították.

– Azt hiszem, most azt kellene mondanom, hogy köszönöm – állt fel a székről Mia.

– Nyugodtan maradj még, ha szeretnél!

Mia tétovázott egy darabig. Az órájára nézett, majd elköszönt. Időben akart hazaérni az édesanyjához. Marie szótlanul kísért ki, hangtalanul búcsúztak el, egy pillantással, egy biccentéssel. Ahogy a lány kilépett az ajtón, üde szellő legyintette meg az arcát, ami még szinte lángolt a sírástól. Egyelőre úgy érezte, hogy egyik rémálomból a másikba csöppent!

Boszorkányok! – suttogta maga elé, ahogy az utcán sétált. – Ez az egész, akkor is képtelenség!

Marie visszament az asztalhoz, ahol a kártyát vetette. Aznapra már nem volt több „ügyfele”. Végignézett a korábban kiterített lapokon. Felvette a Tornytó ábrázoló lapot és nézegette.

– Jó nagy slamasztikába fogsz keveredni, kislány! Jó, hogy hozzám jöttél. Talán, tudok segíteni!

Átsétált egy másik helyiségbe, egyenesen a telefonhoz. Tárcsázott. Néhány csörgés után megszólalt a vonal másik végén egy női hang.

– Ott járt a lány? – kérdezte kíváncsian.

– Igen, most ment el! Azt hiszem, mindenben igazad volt. Azt tettem, amit kértél, de készüljetek! A Torony lapot húzta utolsónak, gondolom nem kell magyaráznom. Helen? Vele minden rendben lesz, de fontos, hogy jól időzítsünk!

Második fejezet



*Éjfél ütött az óra... vajon varázslat,
bűbáj ideje, vagy a sötétség uralja...*

Marie mamától való távozása után, Mia úgy döntött, gyalog megy hazáig. Szüksége volt arra, hogy kitisztuljon a feje. Sarah biztos számon fogja kérni, hogy mire jutott a jósnőnél. „*El kell indulnom az utamon...*” – ismételte magának, miközben hitetlenkedve felhúzta a szemöldökét.

Beugrott a sarki boltba, vett némi friss gyümölcsöt, péksüteményt. Tudta, ezzel remekül elterelheti az anyja figyelmét arról, hogy miért érkezett a szokásosnál később haza. Már évek óta felcserélődtek a szerepek köztük. Mia próbálta összeszedni a gondolatait, hogy mi és hogyan történt, miután elvesztette a nagymamáját. A feje is belefájdukt az erőlködésbe, nem beszélve arról, hogy elérzékenyült az emlékektől.

Nagyanyja halála után az anyját, Helent, egy ideig pszichiátrián kezelték. Ha igaz, hogy a nagyanyja gyilkosság áldozata lett, akkor sokkal érthetőbb anyja szélsőséges reakciója. Hogy előle miért titkolták, az is egyértelmű. Alig múlt tizenegy éves akkor. Aztán anyja

betegsége mindent megváltoztatott. Apja, Frank, minden igyekezete ellenére sem tudta tovább nézni, neje lelki sorvadását. Anyagiilag jelentősen támogatta őket, de hivatalosan elváltak. Mia ezután úgy nőtt fel, hogy a házban a bejárónők, anyja fiókjában pedig a gyógyszerek váltották egymást. Hol jobban volt, hol rosszabbul. Sokszor azzal vigasztalta magát, van ennél rosszabb is. Elvégre Helen, ahogy már egyre inkább szólította „anya” helyett, elvegetált. Mégis, rendre felébredt benne valami anyai ösztön. Folyton meg akarta óvni Miát, mindenféle rossztól. A lány sokszor hagyta abban a hitben élni, hogy ez maradéktalanul sikerült neki.

Fújt egy nagyot, ahogy a házuk kapujához ért. A táskák elszorították a kezét, mélyen belevágtak a bőrébe. Letette a holmit az ajtó előtt, megtapogatta az arcát. Már nem volt forró, talán nem is látszik rajta, hogy sírt. Lenyomta a kertkapu kilincsét és újra a régi, félig anya, félig lánya szerepben találta magát.

– Megjöttem! – nyitott be az ajtón és próbálta a szokásosnál is derűsebbre venni a hangját.

Szétnézett a házban, Helent keresve. Ez idő tájban anyja a nappaliban, a TV előtt szokott pihenni. Onnan most nem szűrődött ki se zaj, se fény. A kis előszobából balra, a konyha nyílt, ahol égett a lámpa. Helen megjelent az ajtóban, egy csésze tea kíséretében. Most is a megszokott, nagy, fehér kardigánja volt rajta. Mindig ebbe burkolózott bele, mintha állandóan fázna. Vékony alkata szinte elveszett benne. Egyetlen mozdulattal söpörte ki arcából a sötétbarna, hullámos tincset.

– Szervusz, kicsim! – köszönt Helen, majd az órára pillantott. – Tovább maradtál. Minden rendben? – kérdezte, majd egyik kezével Mia arca és homloka felé nyúlt.

Hiába, az anyai ösztönök! Azokat semmi nem tudja elnyomni, még a nyugtatók sem! Mia egyből arra gondolt, ha még most is meleg lenne az arca, az lenne a totális lebukás.

– Hiszen neked hőemelkedésed van! – mondta döbbenten az asszony.

– Ugyan anya, semmi bajom! Csak sétáltam egy nagyot hazafelé és kimelegedtem. Ezt nézd! – nyitotta szét az egyik szatyrot, hogy anyja is lássa a tartalmát. – A kedvencedből, a francia croissant-ból is hoztam!

Mia belül remegett az izgalomtól, hogy vajon sikerült-e lerázni magáról az anyja további kíváncsiságát.

– Szerintem, gyorsan egyél a teád mellé, még finom, puha.

Helen mosolyogva lenézett a csészére.

– Próbálunk egy-két gyógyszert kiváltani gyógyhatású teákkal – mondta mosolyogva, kis büszkeséggel a lányának.

– Próbálunk? – hökkent meg Mia. – Ki az a mi? Az orvosod, tud róla?

– Természetesen! Dr. Turnert informálok mindenről – mondta Helen kicsit megsértődve. – Évek óta szedem ezeket a vacak gyógyszereket. Tisztában vagyok azzal, hogy nem hagyhatom abba, egyiket sem, egyik pillanatról a másikra. Bármennyire is ostobának és életképtelennek gondoltok néha, nem vagyok az! – duzzogott.

Mia kicsit elszégyellte magát, de meg is lepődött azon, hogy az anyja így a sarkára állt.

– Rendben, anya, ne haragudj! Csak féltelek! – mondta, majd nyomott egy puszit az arcára. – Nos? Croissant? – vette ki az illatozó péksüteményes zacskót a táskából.

Helen szája mosolyra húzódott. Karonfogva lányát, bementek a konyhába. Míg az asszony letelepedett a finomsággal az asztalhoz, Mia elpakolt. Ekkor toppant be Isabella, a házvezetőnőjük.

– Jaj, Mia kisasszony, én is elraktam volna!

– Semmi baj, Isabella, már véget ért a munkaidőd és azt hiszem, programod van! – mondta mosolyogva Mia.

Arra utalt, hogy a lány, a szokásosnál csinosabb ruhát vett fel a „dolgozós” farmer-póló kombó után, hosszú fekete haja pedig nem volt szigorúan összefogva, hanem csábosan hullott a vállára.

Isabella kicsit elpirult.

– Jó szórakozást! – mondta Helen is, egy mosoly kíséretében.

– Köszönöm, asszonyom. Holnap reggel jövök! – integetett mosolyogva, mielőtt kilépett az ajtón.

– Bírom Isabellát – mondta Mia, miközben ő is épp beleharapni készült a croissant-ba.

– Nagyszerű segítség és nagyon jól főz. Szinte boszorkányosan! – nézett a távozó lány után Helen.

Mia, ennél a mondatnál, félrenyelte a szájában lévő falatot. Köhögése közben, gyorsan valami innivalót keresett, mert azt érezte, megfullad. Kapkodásában, az anyja csészéjét próbálta felvenni, hogy ihasson, de kiborította.

– Mia! Mit művelsz? Az a gyógyteám! – kiáltott fel Helen, de ahelyett, hogy elöntötte volna a düh, visszaroskadt a székre és majdnem elsírta magát.

A lány, miután némi csapvízzel enyhített a fuldoklásán, abba-hagyta a köhögést és megpróbált bocsánatot kérni. Anyja ekkorra megint depresszív állapotba zuhant.

– Hagyj most, kicsim! Nincs semmi baj, csak...csak pihenni szeretnék.

Mia csalódottan állt a konyhában, a távozó Helen után nézve. Most valószínűleg beszedi a nyugtatóit és reggel úgy kel fel, mint aki azt sem tudja, melyik évszázadban él. Pedig egész jól volt! Elöntötte a düh és a fájdalom. Próbálta visszatartani a könnyeit. Dühös volt magára, az anyjára, akinek pont ezt a szót kellett használnia Isabella főzőtudományára. Sőt, még Isabellára és a félrenyelt ételre is mérges volt. Úgy érezte, fel fog robbanni! Hirtelen enyhén izzani, majd villódzni kezdett a lámpa, egy másodpercre sötétség lett, aztán újra világos.

„Biztos valami áramkimaradás féle” – mormolta maga elé.

Gondolni sem akart Marie szavaira a visszatartott erőről, meg annak pusztító mivoltáról! A pakolásakor csak ledobta a táskáját az asztalra. Fel akarta tenni a fogasra, de idegességében megrántotta és kiborult belőle minden. A Marie által adott kis teászacskó is. Mia

mérgesen kapta fel. Minden más kíséretében visszagyömöszölte a táskába. „*Mára elegend van a teákból, a boszorkányokból, meg mindenből!*” Zuhanyzás után még egy pillantást vetett édesanyjára. Már elaludt. Szerette alvás közben nézni. Olyankor semmi nem árulkodott arról, hogy egy pszichésen labilis asszony. Olyannak tűnt, mint régen. Azelőtt, hogy a családja élete fenekestől felfordult volna. Egy darabig még nézte az alvó édesanyját, a régi emlékeken mélázva, majd nemsokára ő is nyugovóra tért.

Az éjszaka közepén Mia pokoli fejfájással ébredt. Csak azért nem bánta, mert épp a rémálmában volt. Megint. De most, mintha valaki leütötte volna! Létezik olyan, hogy az álombéli ütés miatt fáj a feje? Nem bírt gondolkodni a saját kérdésén. Kivonszolta magát a konyhába és a gyógyszeres dobozban kutakodott. Hamar megtalálta a fájdalomcsillapítót. Míg bevette egy pohár vízzel, az órára nézett. Pont éjfél mutatott! „*Tiszta, mint egy rossz horrorfilmben!*” – mondta magának, álmosan pislogva. Pillantása, a fogason lógó táskájára esett. Eszébe jutott, hogy tömött bele mindent este, a teát is. „*Végső soron... – morfondírozott magában – mi baj lehet, ha iszom egy csészével?*” Nem sokáig gondolkodott, feltett formi egy bögrényi vizet, némi keresgélés után ráakadt a kis zacskóra is. „*Egy kávéskanállal!*” – ismételte Marie szavait. A táskájába rejtette újra a zacskót. Leforrázta a teafüvet. Egy darabig nézte, ahogy a gőz felszáll a csészéjéből. Kicsit közelebb hajolt. Régi emlékek törtek utat maguknak, amelyek a nagymamája konyháját idézték. Hirtelen hideg borzongás futott végig rajta. Mintha valaki a nevét mondta volna. Messziről, messzebből, mint azt kilométerekkel vagy ép ésszel mérni lehet. „*Csak képzelődöm!* – mondta, megpróbálva teljes higgadtságot magára erőltetni. – *Ki kell vernem ezt a butaságot a fejből!*”

Lassan elkortyolgatta a teát, közben pedig azon gondolkodott, hogy elmegy Hutterwoodba és utánajár a dolgoknak. Ha Marie igazat mondott a nagyanya halálával kapcsolatban, akkor ott megbizonyosodhat róla. Elvégre nem kérdezheti meg az anyját, hogy a

nagyit tényleg megölték-e. Mélyen, legbelül, irtózott ettől a gondolatától, hogy hazugságban élt évekig! Be akarta bizonyítani, hogy a kis világ, ami körülötte volt, az valódi. Az ember ösztönösen védi azt, amiben hisz!

„*Csak néhány kortyot! Kérlek, megnyugszol tőle!*” – hallotta az anyja hangját a fejében. Aznap történt, amikor a nagyija meghalt. Mintha egy pillanatra, nyolc évvel azelőttre csöppent volna vissza. Olyan furcsa volt ez az emlék, mintha valamiért el kellett volna felejtetni az egészet és most újra itt van. Megrázta magát! „*Nincs ebben semmi különös* – gondolta. – *Anya csak azt akarta, hogy ne sírjak és nyugodt legyek*” – hessegetett el magától minden egyéb gondolatot.

Miután megitta a teáját, visszament a szobájába. Némi forgolódás után elnyomta a fáradtság.

Arra ébredt, hogy édesanyja ül a szobájában és fogja a kezét.

– Anya! Te mit keresel itt? – kérdezte Mia hunyorogva, mert pont belesütött a nap a szemébe.

– Ne haragudj kicsim, nem akartalak felkelteni, de Sarah van itt, hozzád jött.

– Sarah? – hitetlenkedett Mia. – De csak tízre beszéltük meg! – ásított nagyot a lány.

Anyja aggódva nézett rá.

– Szívem! Negyed tízenegy van.

Mia nem akarta elhinni! Félig ülő helyzetbe tornázta magát, a szemeit dörzsölgetve az órája után kutakodott. Lassan kitisztult előtte a világ és felfogta, mit is lát a számlapon.

– Jesszusom, tényleg! – kiáltott fel.

Ahogy sietve fel akart kelni, majdnem leesett az ágyról.

– Ennyire ne kapkodj! – kuncogott az anyja. – Sarah megvár!

Mia villámgyorsan belebújt egy leggingsbe és egy pólóba. Hétvége van, lazaság, bár imádja a hosszú szoknyákat, szép blúzokkal, most ez is megteszi. Sarah a konyhaasztalnál ült, a péksütin rágódott, ami előző napról maradt. Körülötte Isabella sertepertélt és

megpróbálta rábeszélni valamiféle omlettre. Sarah, ahogy megpillantotta Miát, felállt az asztaltól és tárt karokkal üdvözölte.

– Jó reggelt, álomszuszék! – mondta, miközben megölelték egymást.

– Mia kisasszony! – szólt közbe Isabella. – Mit készítek önnek reggelire?

– Elég lesz egy melegszendvics, Isabella, köszönöm. Közben elmesélhetnéd, milyen volt a randid?

Isabella mosolya elárulta, hogy valószínűleg, kellemesen telt az este.

– Szorítson a kisasszony! Azt hiszem, ebből lehet második is!

Mia anyukája az ajtóból figyelte a csicsergésüket, amit Sarah nem vett észre, ezért nekiszegezte a kérdést barátnőjének.

– Te is mesélj, Miusom! Mi volt tegnap?

Mia arcán jeges rémület futott át. Szerencsére Sarah tudott olvasni a tekintetéből, így gyorsan hozzátette.

– Úgy értem, időben hazaértél? – elég bugyuta próbálkozás volt, amit Helen észre is vett.

Ő is volt fiatal! Megsejtve valamiféle szent titkolózást, azt tanácsolta a lányoknak, hogy a hátsó teraszon fogyasszák el a reggelit, ahol nyugodtan társaloghatnak.

– Ugyan anyu! Nincs semmi titkolnivalóm! – nevetgélt zavartan Mia. – Majd a reggeli után, dumálunk a szobámban.

Helen egy bólintás kíséretében nyugtázta a dolgot. Sarah, nem éppen úrilány módjára nyalogatta le az ujjá hegyéről a melegszendvicskrém utolsó cseppjeit, majd nyammogva megszólalt.

– Isabella, ez a házi szendvicskrém recept... ez maga a csoda, ez varázs...

– Elég lesz Sarah! – szakította durván félbe Mia, attól tartva, hogy olyan szavakat mond a barátnője, amitől ő maga is zavarba jön. – Isabella még elbízta magát! – kacsintott rá a lányra, majd udvariasan megköszönte a reggelit.

Megfogta barátnője kezét és a szobája felé húzta.

– Ah, már megint túlettem magam! – huppant bele Sarah, Mia forgószékébe, meg is perdült vele. – Isabella még a melegszendőt is ínycsiklandozón készíti! – paskolta meg a pocakját. – Mesélj végre! Mi volt tegnap?

Mia kényelmesen elhelyezkedett az ágyán, törökülésben. Azon gondolkodott, tényleg mondja-e meg Sarah-nak azt a teljesen képtelen dolgot, hogy a nagymamáját valójában meggyilkolták. Ő pedig, sőt az anyja és a nagymama is, boszorkány. Teljesen nevetségesen hangzott, még a fejében is. Végül úgy döntött, csak ártatlan részleteket oszt meg barátnőjével. A boszorkányosdit meg a gyilkosságot kihagyja, hiszen még ő sem hitt benne igazán. Sarah a horrorfilmek említése kapcsán is összerezzen és Halloweenkor a legdurvább do-log, amit csinál, az az, hogy vörösre festi az ajkát és fekete szemhéjpúdert használ.

– Nos, a jósnő azt mondta – kezdte Mia –, hogy vissza kell találnom a gyökereimhez.

– A gyökereidhez? – kérdezett vissza értetlenkedve Sarah.

– Igen, azt hiszem...

Mia érezte, hogy nem elég hihető a füllentése, gyorsan folytatta hát.

– Meg azt, hogy hordjak ametiszt vagy vörös jaspis kristályt magamnál, meg füstöljek cédrussal.

– Ahha ... – Sarah láthatóan csalódottnak tűnt, de hamar felvil-lanyozódott. – Vörös jaspist mondtál?

– Igen, azt. Miért?

A lány benyúlt a táskájába.

– Az az igazság, hogy már egy ideje megvettem, de mindig elfelejtettem odaadni.

Egy kis zacskót tartott a tenyerében, amit a barátnője felé nyújtott.

– Mi ez, Sarah? – kérdezte Mia.

– Semmi különös. Egy egyszerű bőrnaklácson egy vörös jáspis kő. Amikor megláttam, egyből te jutottál eszembe, leginkább a vörös hajad miatt. Szerintem nagyon illik hozzád!

A lányok összemosolyogtak, megölelték egymást. Mia óvatosan kivette a naklácot a kis tasakból és a nyakába akasztotta.

– Na, milyen? – kérdezte, vörös haját hátradobva, bohókásan illegetve magát.

– Hű! – tátotta el döbbenten a száját Sarah. – Egyszerű, mégis annyira passzol! Mintha a szemed zöldebb, a hajad még vörösebb lenne. Boszorkányos!

Miának, ebben a percben, kedve lett volna kitépni a naklácot a nyakából, de türtőztette magát. Sarah észrevette a nemtetszését.

– Valami rosszat mondtam? Tudom, ez a vörös haj, meg a boszor...

– Hagyd abba! – hurrogtá le ismét durván Mia, majd megpróbált nyugalmat erőltetni magára. – Gyönyörű a kő! Köszönöm! Nem kell megmagyarázni! Aki meg azt gondolja, hogy csak a boszorkányoknak van vörös haja, nos, azt békává változtatom! – jelentette ki, és a mondat végére magára erőltetett egy mosolyt.

Barátnője megkönnyebbülve sóhajtott. Mia töprengett, hogyan folytassa tovább? A jósnő azt mondta, induljon el a saját útján. Talán azon az úton, amin már rég el akart indulni, de valaki mindig visszatartotta?

– Azt hiszem, haza kellene utaznom – bökte ki kicsit tétován.

– Haza? Úgy érted, Hutterwoodba? – kérdezte Sarah.

– Igen, úgy értem. Marie mama szerint el kellene indulnom a saját utamon...

– Azt hittem, az itt van, Greenhole-ban!

– Sarah, hogy őszinte legyek, csak tengődöm. Szeptemberben, egy év halasztás után kezdem a fősulit, irodalom szakon, és újra csak azt kérdelem magamtól, minek?

– Meeeeert szereted az irodalmat? – próbált kicsit viccelődni Sarah.

– Az igazság az, hogy nem tudom, ki vagyok, mit akarok! És igen, tudom, hogy sok korombéli is hasonlóan érez, de...

Mia úgy érezte hiába mondana bármit is, barátnője úgysem értené meg. Inkább egy hatalmas sóhaj közepette elhallgatott.

– Ha úgy érzed, hogy haza szeretnél menni, akkor menj! Mi baj lehet belőle? Hamarosan itt a nyári szünet, a könyvtárban is pangás lesz. Simán átvállalom a munkád, a pénz is jól jön.

Mia szája majdnem tátva maradt. Csak ő érzi őrültségnek a Hutterwoodba utazást? Elvégre nem maradt ott senkije! Aztán eszébe jutott még valami.

– Annyira jó, hogy így állsz hozzá! De Helen, tuti ki fog akadni...
– kezdte bizonytalanul.

– Miből gondolod?

– Régebben kérdezgettem, hogy miért nem járunk haza soha? Elvégre ott a nagyanyám sírhelye, a régi háza, amivel azt se tudom, mi történt. De nem lehet vele ilyenről beszélni! Emlékszem, egyszer el akartam veled menni, hogy megmutassam, hol éltem. Anyám az ötlet hallatán is teljesen kibukott.

– És a papád? Ő sem támogat ebben?

– Apám... – legyintett Mia, majd grimaszolva idézte apja mondatait. – „*Vigyázzni kell édesanyádra, ne zaklassa fel magát, blablabla!*” Mintha még mindig szerelmes lenne belé! Nem is értem, miért váltak el.

– Akkor az a legegyszerűbb, ha nem mondd meg, hová mész!

– Tessék? – kérdezett vissza értetlenül Mia.

– Úgy értem – folytatta Sarah – azt mondd, kirándulni mégy, akár velem vagy a pasiddal.

– Mi van, a fejedbe szállt a melegszendvics? Nincs is pasim! – horkant fel Mia.

– Fogd már fel a lényegét! Miért kellene beavatnod minden részletbe a szüleidet? – kérdezte suttogva Sarah. – Nem nyolcéves vagy már! Más ennyi idősen, hátizsákkal bejárja a fél világot! Mennyi időre akarsz odamenni?

- Nem is tudom! Néhány nap, talán egy hét.
- Szóval, miért kellene bevallanod, hogy OTT töltöd azt a néhány napot?
- Kicsit félek... itthagyni az anyámat.
- Ha akarod, majd ránézek.
- Oh, persze, csak akkor ne azt a sztorit adjuk be, hogy velem kirándulgatsz! – mondta csipkelődve Mia. – De, talán megkérhetem Isabellát, hogy többet legyen itt és apám is jobban odafigyelhet – sóhajtott fel Mia, miközben a plafonra emelte tekintetét.
- Édesanyád biztos nem akarná, hogy feladd önmagad miatta. Bár te nem így látod, de nem kell odaláncolnod magad hozzá!

Mia elgondolkodott. Kicsit meg is ijedt Sarah mondataitól. Főként az igazságtartalmuk miatt. Megrémült a lehetőségtől, mert már rég el akart menni Hutterwoodba. Hacsak a régi otthonára gondolt, úgy érezte, valami hívja. Még maradt ott teendője. Ám anyját kímélni akarta. Inkább elnyomta magában az érzéseit. De, amiről nem tud, az nem fáj. Bár Sarah, néha túl lazán veszi a dolgokat, most, talán, igaza volt! Csak egy kirándulás. Vagy valami hasonló... Talán, ha meglátogatja a nagyjja sírhelyét, utána nyugodt éjszakái lesznek. Különben sem kell mindent véresen komolyan venni, amit Marie mondott. Lehet, hogy a saját útja az, amit maga határoz meg. Például, egy ilyen kis utazás.

Nemsokkal később telefonon lekérdezte a vasúti menetrendet. Már csak azon tűnődött, mit fog még csinálni, ha Hutterwoodban lesz, azon kívül, hogy elmegy a temetőbe meg a nagyjja régi házához. Talán nincs is kit meglátogatni, hisz furcsamód, senkivel sem tartották a kapcsolatot, miután egyik napról a másikra elköltöztek. Azóta pedig úgy éltek, mintha nem lett volna életük előtte, mintha nem lett volna Hutterwood...

Harmadik fejezet



*Hazudni rossz dolog. De mi van, ha ők
kezdték?!*

Már dél is elmúlt, amikor Isabella megérdeklődte a lányoktól, akik időközben a nappali kanapéjára telepedtek le, hogy kérnek-e ebédet.

– Én nem vagyok éhes, a késői reggelitől még mindig tele a hasam – válaszolt Mia.

– Én meg – kezdte Sarah – gyakorlatilag kétszer reggeliztem – konstátálta kuncogva.

– Asszonyom sem kér enni? – nézett kérdőn Helenre, aki épp borogatást tett a fejére.

– Sajnálom, Isabella, hogy ennyit dolgoztál vele, de borzasztóan fáj a fejem. Csak a teám készítsd el, kérlek! A lasagnát hagyd a sütőben, jó lesz vacsira. Aztán menj te is, pihenni!

– Rendben asszonyom, köszönöm!

Isabella hozzáfogott a tea elkészítéséhez, amire Mia gúnyos pofát vágott. Sarah ezt nem vette észre, mert épp az ablakon bámult kifelé.

A délelőtti napfényes, kék égre, mostanra, gomolygó esőfelhők telepedtek.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha elindulok haza. Nem szeretnék el-
ázni!

– Rendben – mondta beleegyezően Mia.

Lassan felállt a kanapéról, megölelte, majd kikísérte barátnőjét.

– Remélem, el mersz indulni azon az úton! – súgta Sarah a fülébe.

Mia csak biccentett, majd becsukta a távozó barátnője mögött az ajtót.

– Miért nem kíséred haza a barátnőd? – kérdezte Helen, aki egy bögre teával a kezében lépett ki a konyhából, pont úgy, ahogy előző este.

– Esőre áll. Különben is, Isabella mindjárt megy. Jobb, ha itthon maradok veled – magyarázta Mia.

– Ugyan már, tudok vigyázni magamra! – sértődött meg Helen.

– Hát hogyne, anyu! – mondta a lány, majd egy puszit nyomott édesanyja arcára. – De akkor sem szeretnék elázni! A szobámban leszek.

Egy pillantást vetett a konyhapultra, ahol egy ugyanolyan, barna zacskó árválkodott, mint amelyet Marie-től kapott. Tisztán emlékezett rá, hogy tegnap a táskájába pakolta. Lassan odasétált és felemelte.

– Betennéd a teám a szekrénybe? – szólt Helen, az ajtóban állva.

– Isabella ottfelejtette.

Mia alaposan megnézte a zacskót, mielőtt eltette. Olyan furcsa érzés fogta el! Normális esetben nyugtalankodna és kérdései lennének. Mégis, valahol, a zsigereiben azt érezte, minden a legnagyobb rendben. „*Én fogok bedilizni!*” – mormolta az orra alatt Mia, ahogy bezárta maga mögött az ajtót. – *Méghogy tud vigyázni magára! Hát persze! Lecseréled a gyógyszereid teákra, de tudsz vigyázni magadra?!*” – mondta maga elé szarkasztikusan, miközben egy grimaszt vágott.

Szokásától eltérően, elfordította a kulcsot, belülről magára zárva az ajtót. Leült a görgős forgószékébe. Az íróasztal fiókjából

előszedett néhány régi albumot. Duplafenekű fiók! Egy filmben láttott hasonlót és ilyet kért az édesapjától. Apja ugyan eléggé furcsállotta a kérést, míg el nem mondta neki, mi a terve vele. Véletlenül sem akarta, hogy az anyja megtalálja azt a néhány régi fotót, amit megőrzött a hutterwoodi életükből. Amiket csak elbújva, bezárkózva nézegetett. Néhány születésnap, ünnepek... másnak csupa unalmas, családi kép, mint az első fotó az iskolapadban és a többi. Az életének az a része, amit nem akart elfelejteni, de nem beszélhetett róla. Nem volt kivel nosztalgiazni arról, hogy milyen jókat ettek és nevettek, vagy éppen együtt sírtak és megvigasztalódtak.

Az emlékeken mélázva nézte, egyik képet a másik után, amíg egyszer csak, megakadt valamin a szeme. A nagymamája házában készült a fotó, anyák napján. Egy hatalmas csokor vadvirággal köszöntötte fel. A nagyija minden puccos virágcsokornál jobban szerette a mezei virágok színes és illatos, természetes egymásba fonódását. Nagyanyja mögött, egy fal előtt álló kis szekrény volt, amiről lelógott egy anyagdarab, talán terítő. Elég nehezen volt kivehető a régi fotón. Felkapcsolta az asztali lámpát, gondosan nézegetni kezdte a képet. A fiókból próbált előkotorni egy nagyítót.

– Megvagy! – szólalt meg diadalittasan.

A lelógó anyagon egy körcikk széle látszott és egy háromszög csúcsa. Miután sikerült pontosan kivennie a részletet, leeresztette a nagyítót és maga elé nézett.

„Mint Marie-nél, az asztalon lévő terítő!” –suttogta maga elé. – Nem, az nem lebet! Biztos valami más motívum van azon a régi terítőn!”

Megpróbált néhány másik képet megnézni, hátha jobban kivehető az egyikben a minta, de nem talált egy hasonlót sem. Nézte a fotókon a nagymamáját, aki annyira csodálatos asszony volt! Kiválóan értett a gyógyfüvekhez, fűszerekhez és sok esetben az emberekhez is. Megint kezébe vette a nagyítót, vizsgálni kezdte a képrészletet, amivel hasonlóságot vélte felfedezni Marie jósdájának egy kellékével. Mélyen el akarta nyomni magában a boszorkánysággal

kapcsolatos gondolatait. Komoly belső harcot vívott, hogy még gondolatban se mondja ki! De ekkor, hasonlóan az előző estéhez, egy sugallatot hallott. Mintha belülről, a zsigerei mélyéről jönne! Ő ugyan hiába nem akarja kimondani, de nem az ajkai közül jött a szó! Hanem ott volt és szinte mellbevágta: Bűbajos!

Az asztali lámpa zizegve villant párat, mire Mia lekapcsolta és gyorsan elpakolta a képeket. Ki akart menni a fürdőbe, hogy kicsit felfrissítse magát, de nem tudta kinyitni az ajtót. Rángatni kezdte, de nem nyílt! Pánikba esett, zihálva vette a levegőt. Hirtelen a nyakában lévő nyakláncához nyúlt, amit Sarah-tól kapott. „*Vörös jáspis!* – gondolta magában majd vett egy nagy levegőt. – *Ostoba liba!* – korholta magát. – *Én zártam kulcsra az ajtót.*” Már fordította is el a kulcsot, majd beviharzott a fürdőbe. Miután megmosta az arcát, belenézett a tükörbe. Most először vette szemügyre, hogy áll rajta az új nyaklánc. Sosem nézegette magát, de most megállapította, hogy ez a kő tényleg nagyon illik hozzá. „*Még az a pár széplőm is jobban mutat!*” – jegyezte meg, mert még saját magát sem kímélte szarkasztikus kommentárjaitól.

Ahogy kilépett a fürdőből, kissé riadtan kapott mellkasához, mert ott állt az anyja.

– Jól vagy, szívem? – nézett rá Helen. – Olyan ijedtnek tűnsz.

– Mert a frászt hoztad rám, anya! Leskelődsz utánam, vagy mi?

– Dehogysis, kicsim, miért tennék ilyet? Vagy kellene? Valami titkolnivalód van? – nézett rá az anyja tágra nyílt szemekkel.

Mia érezte, hogy elpirult. Vörös haját az arcába húzta, hátha tudja leplezni.

– Jaj, anya, dehogyis! Kérsz egy csésze, erős, fekete teát? Olyan álmosító ez az idő! – próbált terelni.

– Én nem, de megvárhatnád vele édesapádat. Mindjárt itt lesz.

Miának eszébe jutott, hogy apja ilyenkor szokott átjönni. Megbeszélük, hogy telt a hét, ki, hogy van. Vagy leginkább, Helen, hogy van?

– Remek ötlet! Megvárom – egyezett bele Mia.

A szobája felé vette az irányt. Arra gondolt, hogy ha már jön az apja, összeszedi magát és eléjük áll a kamu kirándulással.

Ahogy bezárta az ajtót maga mögött, nekidőlt, nagy levegőt vett. *„Itt a soba vissza nem térő alkalom!”* – csapott bele tenyerébe az öklével. *– Meglátogatom Clara sírját és vége lesz a rémálmodnak.”*

Legbelül érezte, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű. Arra gondolt, hogy régen Hutterwoodban milyenek voltak a szombati napok. Egy boldog család! Néha már-már sziruposan csepegős. Visszakívánta! Ahogy azt is, hogy akkoriban, néha váratlanul betoppant a nagymama. Együtt Monopolyztak, amit mindig az apja nyert. Szemtelenül szerencsés volt a játékban, akárcsak a valós üzleti életben. Mintha valamiféle titkos áldás lett volna rajta, hogy boldoguljon!

Csengetés szakította félbe a vívódását. Összerezzent. Tudta, hogy az apja, Frank megérkezett. Neki pedig elő kell állnia a kis hazugságával. A csengő másodszor is berregni kezdett. Ezek szerint Helen nem engedte be az apját. Nagy mosollyal nyitott ajtót, majd megölelte édesapját.

– Hogy vagy, kicsim? – érdeklődött Frank, akinek frissen nyírt szakálla és a parfümillat arról árulkodott, van még programja délutánra.

– Egész jól, azt hiszem. Gyere gyorsan, mert mindjárt megázol! – invitálta be apját Mia, miközben kint eleredt az eső.

– Helen? – nézett körbe a házban.

– Nem tudom, hol lehet, az előbb még itt volt! – csodálkozott a lány. – Anya! Anya, hol vagy? – szólongatta.

Helen a kanapén ült, a nappaliban. Maga elé bámult. Nem válaszolt a szólongatásra.

– Jaj, ne, már megint! – suttozta Mia.

– Megint rosszabbul van? – kérdezte Frank. – Miért nem szóltál?

– Nem is értem! – rázta a fejét a lány. – A minap, mintha ki-
mondottan jobban lett volna!

Nem akarta apjának említeni a kiöntött gyógyteát.

Odament az anyjához, szólongatni kezdte, miközben óvatosan
simogatta és rázogatta a vállát.

– Helen! Helen, kérlek, figyelj rám! Helen! Itt van Frank!

Mindeközben a férfi gondterhelten dörzsölgette szőkésvörös
szakállát.

– Frank? Az ki? – kérdezte ijedten a nő.

– Frank a fér... – kezdte Mia – vagyis az ex férjed, az édesapám.

– Aha, persze! – mosolygott Helen majd hátrafordult. – Szer-
vusz Frank! Mi újság? – kérdezte, de látszott rajta, hogy némiképp
elvesztette a fonalat.

A férfi mosolyogva lépett hozzá. Olyan gyermekes és esendő
volt az ex neje.

– Minden rendben, Helen!

Valami különös remény volt benne mindig, hogy még meglátja
felesége szemében a régi tüzet. Hogy újra úgy néz rá, mint régen.
Mia zökkenetesen ki a málázásból.

– Anya, apa, fontos mondanivalóm van! – kezdte, de közben
belül még mindig vívódott.

Egyrészt azért, mert nem volt teljesen biztos abban, hogy el akar
menni Hutterwoodba, másrészt, mert épp élete egyik legnagyobb
hazugságára készült. Elmenni valahová és a szüleinek erről teljesen
mást mondani.

– Én csak, el szeretnék menni... egy kicsit... ööö – kezdett aka-
dozni a mondandójában – kirándulni! – bökte ki végül. – Csak egy
kis időre van szükségem, hogy megtudjam, ki vagyok és mit akarok!

Zavarában egy tincset a füle mögé illesztett.

– De kicsim, hiszen mész a fősulira, irodalomszakra, onnan pe-
dig minden biztosítva van. A cégemnél lesz helyed! Ebben, biztos
lehetsz! – nyugtatta Frank.

– Én nem vagyok benne biztos, hogy ezt akarom. Azt hiszem, meg kell találnom önmagam. Gondolhatjátok, hogy ez valami hip-
piség, de...

– Mindent értek! – mondta lesütött szemmel Helen.

– Tényleg? – nézett rá a szemöldökét felhúzva férje.

Helen kicsit habozva folytatta.

– Nálam jobban nem sokan tudják, hogy milyen az, amikor el-
veszíted önmagad – mondta nagyon komolyan az asszony.

Mia az anyjában, egyfajta szövetségesre lelt.

– Hova is mész pontosan? – érdeklődött az apja.

– Sarah talált egy kis falut, azt hiszem, messze mindentől.

– Sarah is veled megy? – kérdezték a szülei szinte egyszerre.

– Neeem – próbálta a szó elnyújtása közben kitalálni a folytatást
–, ő csak megtalálta a legmegfelelőbb úticélt, ahol megismerhetem
magam és... ööö szóval majd meditálhatok, meg ilyesmi – próbált
egy elbűvölő mosolyt villantani a mondanivalója végére.

– Nos, bármi is legyen az úticél, remélem megtalálod a számítá-
sod! – állt fel Frank a kanapéről. – Azért bízom benne, hogy van
ott térerő!

– Tessék? – kérdezett vissza a lány.

– Hoztam neked egy meglepetést, de a kocsiban felejtettem.
Mindjárt jövök! – azzal kiviharzott a házból.

Mia és az anyja kérdően néztek egymásra.

– Te tudsz valamit? – kérdezte a lány.

Helen megrázta a fejét és felhúzta a vállát, jelezve, hogy fogalma
sincs, miről beszél Frank.

A férfi nemsokára egy kis dobozzal tért vissza.

– Már egy ideje gondoltam rá, hogy vegyek neked.

Mia ránézett a dobozra.

– Ez egy mobiltelefon? – kérdezte értetlenül apját.

– Igen, az! Elvégre már 2000-et írunk! És így, bármikor elérlek
majd!

– Ne, apu! Nem vagyok én manager, vagy mi! – nevetett zavarában Mia. – Különben is, hadilábon állok az ilyesmivel.

– Csak vedd fel, ha kereslek! Zöld gomb – mondta Frank mosolyogva.

Közben kihalászta a telefont a dobozból, és a gombra bökött.

– Na, és persze egy kis zsebpénz! – nyomott még lánya kezébe néhány papírpénzt.

– Hát, igazán köszönöm! – mondta, majd megölelte apját.

Helen kicsit összezavarodva ült a kanapén. Mia látta rajta, hogy kezd furcsa lenni, ezért odasietett hozzá, letérdelt elé.

– Semmi baj, anyu, minden rendben lesz! Megbeszélem Isabel-lával, hogy kicsit többet legyen itt.

– Én is gyakrabban átnézek majd – mondta Frank.

Helen úgy érezte, összeomlik körülötte a világ. A mellkasára tette a kezét, érezte, hogy egyre gyorsabban kezd verni a szíve. Egyre szaporábban vette a levegőt, miközben próbált nyugalmat erőltetni magára.

– Minden rendben, minden rendben! – ismételte magának.

Mia rögtön tudta, miről van szó. Felnézett Frankre és halkan súgta felé, hogy mit tegyen.

– Pánikrohma lesz, hozd ki a gyógyszerét a szobájából!

Helen eldőlt a kanapén, mint aki elájult, de eszméleténél volt. Egyre szaporábban kapkodta a levegőt és kiverte a víz.

– Mia, kicsikém – kezdte sírásba fúló hangon –, sajnálom, nagyon sa-sa-sajnálom!

Frank körülbelül tíz gyógyszeresdobozzal tért vissza.

– Nem tudtam, melyik kell! – nézett bocsánatkérően.

– A Xanax – válaszolt Mia, azzal a mozdulattal ki is vette a dobozt a kezéből. – Hozz egy kis vizet!

Frank kiszaladt a konyhába, néhány másodperc múlva vissza is tért.

– Minden rendben, anya. Gyere, vegyük be a gyógyszert, mindjárt jobban leszel!

Mia segített felülni az asszonynak. A szájába adta a tablettát, majd megittatta némi vízzel. Helen továbbra is szaporán kapkodta a levegőt.

– Eltart egy darabig, míg hatni fog! – nézett fel az apjára. – Addig vigyük be a szobájába!

Két oldalról támogatva, bekísérték Helent a hálóba.

Erőtlenül végigdőlt az ágyon. Hol zihált, hol sírdogált. Frank, bár nem sütött odakint a nap, gyorsan behúzta a sötétítőt.

– Ssssh! Nyugodj meg! – simogatta gyöngéden a fejét Mia, majd énekelni kezdett.

*Volt egy fiú, volt egy lány,
Édesanyjuk tündérlány,
Ismert fűvet, fát, virágot,
Ha érkezett, gyógyírt hozott.*

Frank egy darabig csodálkozva nézte ezt a jelenetet, majd lassan, alig észrevehetően kiment a szobából. Jobbnak látta, ha magukra hagyja őket.

Bő félóra múlva lépett ki Mia Helen szobájából. Apja a kanapén ült, teát készített, míg várta a lányát.

– Hogy van? – érdeklődött.

– Elaludt – válaszolta a lány. – Annyira sajnálom, nem kellett volna ezzel az egészszel felzaklatnom! – mondta és a tenyerébe temette az arcát.

Frank felállt, odalépett hozzá, megölelte.

– Kicsim, ez nem a te hibád!

– Azt hiszem, jobb lenne, ha sztornóznám ezt a kis kiruccanást.

– Mi? Nem, dehogyis! Szépen elmész rá! Igazán kijár neked. Hidd el, jobban fogok figyelni Helenre! – bizonygatta az apja. – Sajnálom, hogy az évek során nem tettem magam jobban oda.

– Hát, egy válás, megviseli az embert.

– Ez nem ennyire egyszerű!

Frank elfordult Miától, a teraszajtóhoz sétált.

– Nagyanyád halála után édesanyád nagyon megváltozott. Több volt ez annál, minthogy pszichiátrián kellett kezelni.

Frank nagyot kortyolt a teájából, miközben a hátsó udvarra bámult, majd folytatta.

– Nem én szerettem ki belőle.

Mia döbbenet hallgatott. Soha nem beszéltek még erről.

– Az, hogy megváltozott a történektől, a gyógyszerektől, még nem lett volna ok arra, hogy elváljak. De olyan volt, mintha... elfelejtett volna! Mintha nem is ismerne! Elutasított! Minden apró kedvességet, közeledést, mintha vadidegen lennék. Végül nem bírtam tovább! Sosem akartam volna megbántani vagy megalázni.

– Megalázni? – kérdezett vissza Mia. – Ezt, hogy érted?

– Úgy értem, hogy... – kezdte magyarázni Frank és visszafordult Mia felé. – Úgy értem, hogy... szóval, a fenébe is, hisz már elég idős vagy hozzá! – nevette el magát zavarában. – Nem akartam a háta mögött olyan dolgot tenni, ami...

– Nem akartad megcsalni – mondta Mia, lesütve a szemét, kicsit csalódottan.

– Mia, nagyon sokáig próbáltam rendezni a kettőnk közötti dolgokat. Te nem láttad, nem tudhattad, de emberfeletti küzdelmet folytattam érte, a kapcsolatunkért, azonban áttörhetetlen falakba ütköztem. Fenttarthattam volna a látszatot. Ahogy mások teszik. Ám őszintébbnek és egyenesebbnek tartom magam ennél, nem akartam átverni. Nem akartam, hogy az emberek pusmogjanak a hátunk mögött és... – megállt a mondandójában.

– Értem, nem akartad megalázni anyát, világos – fejezte be Mia.

– Szeretem őt! Még mindig reménykedem benne, hogy újra a régi lesz! Talán újakezdhetjük vagy folytathatjuk...

– Azt akarod mondani, hogy nem is volt senkid, anya óta?! – értetlenkedett Mia.

– Ezt én nem mondtam. Tudod, Mia, nem engedtem senkit közel magamhoz, lelkileg. Azok nők csak... csak... szóval, érted...

– Azt hiszem, a lényeket értem. Most már elég cikis a téma, befejezhetnénk? – mondta láthatóan feszengve a lány.

– Bocsáss meg! Csak mentetettem magam, amiért, talán, túl korán adtam fel.

– Nagyszerű apa vagy! Nemcsak hétvégi apuka! Támogattál minket minden értelemben – próbálta megerősíteni apját a döntései helyességében.

– Kérsz te is egy teát? – váltott témát gyorsan Frank.

– Az jólesne! – bólintott Mia.

Miközben átsétáltak a konyhába, a lánynak eszébe jutott, hogy bár anyját nem kérdezheti meg nagyanyja haláláról, apját annál inkább. Míg a férfi a vízforralóval és a filterrel ügködött, Mia puhatolózni kezdett.

– Sokszor belegondolok abba, ami a nagyival történt.

– Mire gondolsz pontosan? – lógatta a filtert a forró vízbe Frank.

– Hát arra, ahogy meghalt. És hogy ez anyánál mit okozott – bökte ki, de maga is megrettent attól, amit kimondott.

– Nagyon tragikus volt a halála... – kezdett bele az apja.

– Tényleg? – szakította félbe a lány türelmetlenül.

– Persze, elvégre kiváló egészségnek örvendett és értett mindenféle praktikához – mondta a férfi, miközben a kezével keverő mozgásokat tett a levegőben.

– Praktikához?

– Igen. Gyógynövények, főzetek, tinktúrák, sok emberen segített, néha olyanon, akin az orvosok sem tudtak. Tudod, amolyan füves asszony volt, vagy mi. De mégis, a hátsó fal infarktus, legyűrte. Mindannyiunknak nagyon hiányzik! Anyád ráadásul magát hibáztatta.

– Miért? – kérdezte élénk érdeklődéssel Mia.

– Azt mondta, hogy ott kellett volna lennie mellette...

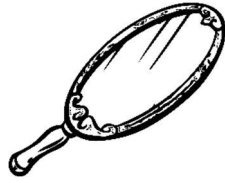
– Értem – mondta kicsit csalódottan a lány.

Lassan elkortyolták a forró italt, miközben egyre nőtt Miában a bizonytalanság. Ha az apja is úgy tudja, infarktusban halt meg a nagyjja, akkor mi a fenének megy Hutterwoodba, cserbenhagyva anyját, akinek megint pánikrohama volt?

Egy belső késztetés már nem hagyta, hogy letérjen az útról, amin elindult. Végig kell menni rajta! Minden utazás egy döntéssel kezdődik és nem érhet véget másképp, minthogy így vagy úgy, de eljutottál a célig.

„Ha mégsem indulok el, mindig bánni fogom!” – mondta magában határozottan Mia.

Negyedik fejezet



*Tükröd vajon mit mutat?
Amire vágysz, amitől félsz vagy ami te,
magad vagy?*

Mia hosszasan gondolkodott ágyában fekvé. Korán, még a hajnali órákban kipattant a szeme, de semmi kedve nem volt felkelni. A nagy bőröndjét már bepakolta, készen állt az utazásra. Az volt a terv, hogy délelőtt Sarah kíséri ki az állomásra, nála volt a jegye. Ahogy egyre közelebb került a boszorkányokkal kapcsolatos témához, annál inkább nem hagyta valami nyugodni a lelkét. Az a gondolat motoszkált benne folyton, hogy a boszorkányok rosszak, gonoszok és ártanak. Hisz már a mesékben is alattomosak a boszik!

A relaxa résein besütött nap. Mia becsukta a szemét, hogy pihenjen még egy kicsit. Azt gondolta, már úgy sem alszik vissza, de egy hatalmasat ásított. Egy pillanatig élvezte, ahogy a reggeli nap-sugár kellemesen megmelengeti arcát.

Aztán kiment a mosdóba, hogy kicsit felfrissüljön.

Újból megnézte a nyakláncát és a szeplőit. Végigsimította a vörös haját. Ekkor a tükörképe megváltozott. Sokkal szebb volt, mint ő. Merészebb. Vértörös rúzszt viselt. Ránevetett, igazi gonosz, boszorkányos nevetéssel.

– Mindig is erre vágytál, ugye?! – villantotta rá a szemét. – Csak éld meg az erőd!

– Hagyj békén! – mondta a félelemtől remegve Mia.

– Használd az erőd, vagy vele együtt pusztulj! – parancsolt a tükörkép.

– Hagyj békén! – mondta hangosabban, de már könnyek között a lány.

A fülére tapasztotta a kezét, becsukta a szemét.

– Már úgyis megvagy! – harsogta a tükörkép.

Ekkor, akit a gonosz énjének vélt a lány, belülről ütni kezdte a tükröt. Repedezni kezdett. A hangra Mia kinyitotta a szemét, hátrébb lépett, de már látta, hogy nem tud elfutni. Még egy ütés, és ez az örült oda fog jönni a túloldaltól. Mia sikított. Megszorította a jáspis nyakláncot. Úgy érezte, különös erő támadt fel benne. Úgy nézett a tükörre, mintha hatalma lett volna felette. A repedések hirtelen összeforrtak. A sima felszín már csak Miát mutatta.

„Csak képzelődtem! Igen! Ez nem lehetett valós! Édes Istenem! – mondta levegő után kapkodva. – Ah, este nem ittam Marie teájából és már képzelődöm is. Remek kilátások!”

Reszketve ment vissza a szobájába és végigdőlt az ágyon. Megpróbálta magával elhitetni, hogy tényleg csak az elméje játszott vele. Tovább pörgette gondolatait, amiken korábban töprengett. *„Marie mama! – mondta alig hallhatóan. – Ha a boszik rosszak, miért segített neki, ingyen, tanácsokkal, teával? Emlékezett, hogy tanultak a boszorkány-üldözésekről. De hát miért üldözték volna a boszorkányokat, ha azok nem voltak tényleg gonoszok? Amúgy is, a sötét középkorról van szó, ki tudja, milyen szörnyűségeket tettek valójában? Az ő nagymama pedig, áldott jó lélek volt. Segített, ahelyett, hogy ártott volna. Még hogy boszorkány! Marie mama*

kicsit bedilizhetett, bár kétségtelen, hogy a teája használt! Gondolom, a nyugtató teakeverék akkor is bat, ha nem hókecskőszólunk vele. Mit is tanultunk még a boszorkányokról?”

Próbálta feleleveníteni a töriórán tanult dolgokat, majd pedig azokat a véletlenül elé keveredett cikkeket, amiket a boszorkányságról olvasott. „*Boszorkányszombat* – suttogta bele a szoba csöndjébe. – *A szombat, amikor a boszúk összegyűlnek és mindenfélét csinálnak. Leginkább a sátánt imádják, legalábbis, a könyvekben ez állt. Kizárt, hogy a nagyanyám sátánimádó volt!*” Mielőtt végképp elhessegette volna ezt a boszorkányszombatos gondolatot, eszébe jutott valami. A nagyjának voltak barátnői Hutterwoodban, akikkel összejárt. „*Talán szombatonként?*” – kérdezte magától.

Ő mindig azt hitte, az olyan nagyiklub féle, ahol sütírecepteket meg reumakenőcs tippet cserélgetnek. Felkelt, az íróasztalához sétált. Megint elővette a fényképeket és nézegetni kezdte. Az egyiket, amit eddig leginkább csak átlapozott, a nagyjája volt egy barátnőjével. „*Liz néni!*” – súgta halkan. A feketebőrű, afrofonást viselő, molett hölgy, szinte ragyogott a képen, a nagyjával együtt. Igaz barátok voltak. „*Vajon mi lehet vele?* – töprengett magában. – „*Liz annyira más volt, mint a nagyi. Különleges ékszereket viselt és készített másoknak. Fémről, vagy kővekből, kristályokból. De mindegyikben élet volt. Ragyogtak, ha rájuk esett a nap vagy a hold fénye.*”

Mia visszaemlékezett arra, hogy Liz néni neki is ígért egy különleges ékszert, egy különleges alkalomra, de ez, sajnos, soha nem jött el. „*Liz néni! Téged biztosan meglátogatlak*” – mondta még mindig a képet nézve Mia. Még egyszer ellenőrizte, hogy minden fontos dolgot bepakolt-e a bőröndjébe. Bár még mindig korán volt, úgy döntött, hogy felkel és iszik egy forró kávé. A konyhában, meglepetésére, már Helen is ott ült, kávézgatott.

– Jó reggelt, anyu! Hogyhogy ilyen korán keltél? – kérdezte álmélkodva, míg megtöltötte a csészéjét.

– Jó reggelt, kicsim. Tudod, a tegnap... – megállt egy pillanatra, majd egy nagy levegőt vett – a tegnapi rohamom után egész délután aludtam és este is. Ezért elég korán felkeltem. Veled minden rendben? Mintha sikítózást hallottam volna a fürdőből. Egy darabig fültem is.

– Ugyan, anyu – mondta szemlesütve Mia. – Csak egy... pók volt! – majd gyorsan témát váltott. – Aggódom miattad, biztos nem lesz bajod?

– Kicsim, mi történhetne? Pánikroham? Depresszió? Elhanyagolom magam, elfelejtek enni meg inni? Nem fogom tudni, hogy milyen nap van? Már úgy hozzászokott mindenki a környezetünkben, hogy biztosan tudják kezelni a dolgot. Nincs olyan, amit ne tudnánk nélküled megoldani – mondta biztatóan Helen. – Nem láncolhatlak magamhoz – erőltetett magára egy mosolyt. – Ígyunk inkább önmagad megtalálására!

Koccintottak, majd lassan elkortyolták az aromás italt.

– Mikor jön Sarah?

– 9.45-re itt lesz. 10.15-re pedig a taxi.

– Apád is kivihetett volna az állomásra.

– Így jobb lesz! – mondta Mia, de nem mert ránézni az anyjára.

– Ez egy ilyen önállóságos-kalandos út kezdete. Így lesz az igazi! Amúgy Sarah ötlete volt – vágta ki végül magát.

– Értem, akkor ez mindent megmagyaráz – nevetett Helen.

Nemsokkal később Isabella is megérkezett.

– Köszönöm, hogy te is vigyázol anyura! – nézett rá hálásan a lány.

– Nem tesz semmit, Mia kisasszony! Oly mindegy, hogy itt alszok egy-egy éjszaka vagy az albérletben.

– Na, és a... a... – próbált volna diszkréten érdeklődni Mia, de nemigazán sikerült neki.

– A pasi? – kérdezett vissza Isabella.

– Igen. A randi, azt mondtad, hogy lehet még belőle valami.

– Mia kisasszony, azt hiszem, már megint egy békát csókoltam meg, aki nem változott herceggé.

Mindhárman összenevettek.

Kis idő múlva csengettek.

– Ez biztos apa lesz! – Mia indult is ajtót nyitni.

– Szervusz, kicsim! Sarah is itt van már?

– Még nincs. Tudod, ő szereti kimaxolni az időt – nevetett zavarában Mia.

– Mindegy, ha késne, kiviszlek én az állomásra.

– Az a baj, hogy nála van a jegyem...

– Akkor veszünk másikat. Nem maradhatsz le!

A lány belegondolni sem mert, hogy mi lesz, ha Sarah késése miatt, tényleg el kell utaznia Halbrightba. Valószínűleg kénytelen lenne meditálni és fákat ölelgetni az erdőben, hogy megtalálja önmagát, ahogy azt a szüleinek beadta. Miának az volt az érzése, hogy az óra egyszerre ketyeg túl gyorsan és túl lassan. Túl lassan, mert szeretett volna már indulni. Túl gyorsan, mert Sarah még mindig nem volt ott. Átbeszélték jó párszor, hogy mindent betett-e a bőröndbe. Frank ellenőrizte, hogy a lánya telefonja működik-e és tudja is használni.

– Oké, apu! Mi lesz, ha nem lesz... ha nem lesz, mi is az?

– Térerő?

– Igen, az! – csapott a homlokára Mia.

– Hát ööö... nem tudom, majd varázsolsz bele, mint egy boszorkány – próbált viccelődni Frank.

Miát, mintha mellkason ütötte volna a szó. Egy pillanatig vissza akarta adni a mobilt az apjának. Frank látta rajta, hogy mérges lett.

– Nem úgy értettem, hogy gonosz boszorkány vagy!

„*Ne fokozd!*” – könyörgött magában a lány.

Összeszorította ajkait, hogy olyat ne mondjon, amit nem akar.

– Ugyan, kicsim, ez csak egy olyan szólás vagy mi! – mentegé-
tőzött Frank. – Te az én tündérem vagy, és az is maradsz örökre!

Mielőtt Mia válaszolhatott volna bármit, dudálás hallatszott kintől. Odaszaladt az ablakhoz.

– Jesszusom, a taxis! Ez meg hogy lehet? Sarah késik, a taxis korábban jön. Ilyen nincs! – hadarta maga elé nézve.

– Nyugi, kicsim, kiviszlek én! – ajánlotta apja.

– Nem! – kiáltott fel Mia.

Mindenkit meglepett a hangnemmel, amit megütött. Ezt észre is vette, úgyszólván próbált korrigálni.

– Mármost, nem szükséges! Sarah-val vagy nélküle, de kimegyek taxival. Ezt szeretném!

Helen és Frank bólintottak. A taxis megint dudált.

– Szólok neki, hogy mindjárt jövök – robogott ki az autóhoz.

Egy alacsony, pocakos, simléderes sapkát viselő férfi állt a taxi mellett. Éppen pőfékelt a cigarettájával. Az autó ablakán benyúlva nyomta a dudát.

– Elnézést – kezdte Mia, – azt hittem, kicsit később jön.

– Akkor valaki, valamit félreértett, kisasszony. Engem tízre rendelték ide. Még be is kell pakolni.

Frank már éppen húzta ki a lánya bőröndjét az ajtón, amikor az utcán kiabálást hallottak.

– Várjatok, várjatok!

Sarah szaladt, levegő után kapkodva, integetve.

– Na, végre! – nézett az égre hálásan Mia.

– Ne... ne, ne haragudj, hogy késtem! – zihált Sarah.

– Semmi baj, csak vegyél levegőt! – mondta megkönnyebbülve a lány.

A taxis készségesen segített a csomagtartóba tenni a bőröndöt. Mia elköszönt az anyjától, aki láthatólag készült összezuhanni. Frank átkarolta Helen vállát.

– Minden rendben lesz, nyugodj meg! – súgta neki.

Végre elindult a taxi. A lány még törölgette kicsit a szemét és szipogott. Sarah megölelte bízattásul. A férfi hátraszólt a lányoknak.

– Nem változott az útiterv ugye? A Dél-Greenhole-i állomásra megyünk?

– Pontosan – válaszolták egyszerre a lányok.

Néhány percre csendben ültek, majd a taxis megkérdezte, hova is utaznak pontosan?

– Csak én utazom – kezdett bele Mia. – Halbrightba.

Erre a mondatra a taxis rántott egyet a kormányon, megfordult a forgalomban. A lányok sikítottak, a többi autós hevesen dudált.

– Jézusom! Ezt miért csinálta, ember?! – kérdezte Sarah magából kikelve.

– Csak azért, mert Halbrightba az Észak-Greenhole-i állomásról indul a vonat, ami az ellenkező irányba van.

– De én Hutterwoodba megyek – vallotta be kétségbeesetten Mia.

– A kisasszony már igazán eldönthetné, hogy hova is akar menni! – morgott az orra alatt a taxis.

– Hutterwoodba. Kérem! Nekem a Dél-Greenhole-i állomásra kell men...

Mia még be sem fejezte a mondatot, a taxis megint belekezdett egy veszélyes mutatványba, újra akciófilmbe illő módon fordult meg.

– Maga mindig így vezet? – vonta kérdőre Sarah.

– Csak akkor, ha az utasaim percenként váltogatják az útirányt – mondta élcelődve a taxis.

– Hutterwoodba megyek, de ha épp tudni akarja, a szüleimnek azt mondtam, hogy Halbrightba – vallotta be szemlesütve Mia.

– És? Jóképu? – kérdezte vigyorogva a sofőr.

– Hogy? – nézett értetlenkedve Mia. – Ja, nem pasi van a dologban.

– Nem, persze, miért is lenne, kisasszony? – mondta nevetve, cinkosan a sofőr.

– Nézzel – magyarázkodott volna Mia, de a sofőr félbeszakította.

– Nem kell mondania semmit, kisasszony! Elviszem A-ból B-be. Hogy hol, kivel, mit csinál, az nem az én dolgom. A fiatalok mind követnek el kisebb-nagyobb disznóságokat és ez belefér... míg nem hány bele senki a kocsimba – heherészett megint a sofőr.

– Teljesen egyetértünk! – kacsintott a visszapillantón keresztül, a férfira nézve, Sarah.

Megérkezve, Mia kicsit magasabb borraivalót akart adni. A taxis mosolyogva megköszönte figyelmességét, de a pénz egy részét visszautasította.

– Tegye csak el, magának is szüksége lesz rá! Aki titkokba keveredik, az sokszor nagy árat fizet érte!

Meghúzva a kockás, simléderes sapkáját, elköszönt.

A lányok bementek az állomásra. A kijelzőtáblán megnézték, hogy melyik vágányról indul a vonat. Még volt néhány percük. Kisértáltak a peronra.

– Sarah, azt akarom kérdezni, hogy... – hirtelen megakadt a mondandójában.

– Mondd csak! – bízta mosolyogva barátnője.

– Szóval, ha én más lennék, mármint nem ilyen, hanem... nem is tudom... – mondta Mia, miközben a levegőben erősen gesztikulált.

– Hogy érted azt, hogy más? – ráncolta a homlokát Sarah.

– Hogy... nem teljesen olyan vagyok, mint akinek megismertél, más, talán gonosz?

Mia nem mert Sarah szemébe nézni.

– Amikor megismertelek, rólam már mindenféle pletykák keringtek, csak mert hosszú szőke hajam van, korán nőiesedtem, avagy gazdagon megáldott a természet. Ráadásul szeretek csinosan öltözni. El voltam könyvelve ribancnak. Senki nem akart se velem lógni, se tanulni. A lányok féltették tőlem a pasijukat. Aztán jöttél te! Nagyívben tettél erre és a barátnője lettél ennek a hebrencs lánynak, aki én vagyok. Mi a jó fenétől lennél gonosz vagy más?

Maximum, ha valami démon megszállna. De én akkor kipüfölném belőled, mintsem elveszítssem a legjobb barátnőmet.

A lányok összenevettek.

– Nemsokára indul a vonat, most már szállj fel! – ölelte meg Sarah búcsúzóul.

– Mindent köszönök! Hamarosan újra találkozunk!

Felpakolta csomagját, majd lehúzta az ablakot, hogy integessen barátnőjének.

– Sarah!

– Igen?

Mia utoljára erőt vett magán, meg akarta kérdezni, ami már nyomta egy pár napja a szívét.

– Az sem zavarna, ha boszor...

Ebben a pillanatban éles dudálás hasított bele a levegőbe, jelezve, hogy a vonat indul. A lány szavait elnyelte a kürtszó. Sarah integetett utána. Mia bezárta az ablakot, csak magában tette fel a kérdést.

„Az sem zavarna, ha boszorkány lennék?”

Ötödik fejezet



*Miért nem szól senki odaátrol?
Oly fájó a csend!*

Mia, miután lehuppant a vonat ülésére, nagy levegőt vett, becsukta a szemét. Fellélegzett, amiért tényleg elindult ezen az úton. Egyfajta megkönnyebbülés lett rajta úrrá, de csak pár pillanat erejéig. Azután belegondolt, vajon mi fogja várni Hutterwoodban. „Tényleg *azzal* kell majd szembenéznie, hogy boszorkány volt a nagyija? Hogy ő is az? Egyáltalán, mitől boszorkány egy boszorkány? Ami pedig a legfontosabb kérdés, hogyan halt meg a nagyanyja?” Még reménykedett abban, hogy amikor újra hazatér, diadalittasan beállít Marie-hez, hogy az orra alá dörgölje: a nagyija természetes halállal halt meg és nincs itt semmi hókuszpókusz.

Nagyanyjára és Liz nénire gondolt. „Vajon mind a ketten boszorkányok? Csakúgy, mint Marie mama? De mi a közös bennük? A koruk talán? Vagy az, hogy értenek a gyógynövényekhez? Azt azért nem hinné, hogy bármelyikük is seprűn lovagolna! Pláne, hogy Liznek van egy kis VW Boga. Vajon beindul még?” – morfondírozott Mia magában.

Kínézett az ablakon. Ismerős volt a táj, tudta, hogy az ő megállója következik. Lerakta a padlóra a cuccait, készen állt a leszállásra. A kalauz segített leadni a nagy bőröndjét a vonatról. Ahogy a peronon állt, mögötte a vonat lassan továbbindult.

Mia szétnézett az állomáson. „*Hutterwood!*” – suttogta. Szíve hevesen vert, hisz legbelül oly régóta vissza akart térni ide! Honvágyába azonban belevegyült az elmúlt napok izgalma, a fátylak fellebenése a titkokról. Ahogy húzni kezdte nehéz bőröndjét, ráeszmélt, hogy legjobb lesz, ha előbb a szállodában bejelentkezik és lepakol.

Leintett egy taxit. Miközben beszállt, már mosolyogva gondolt a reggeli utazásra. Legalább most nem kell hazudnia.

– A Woodburn szállodába, legyen szíves!

– Tíz perc és ott is vagyunk – mondta a sofőr szolgálatkészen.

Hutterwood egyetlen kis szállodája! Nem túl sok szobával, de valahogy éppen elég. Leginkább hazlátogatóknak tartották fent a hotelt. Mia gyorsan lepakolt, majd indult is a nagyjja sírjához.

A temetőhöz busszal lehetett kimenni. Pont elcsípte a járatot. Egyre izgatottabb lett, ahogy közeledtek a sírkerthez. Gyerekkorából sok mindenre emlékezett, de sokat változott a városka nyolc év alatt. Amikor a nagykanyarba fordult be a busz, nagyot dobbant a szíve. Már látszott a temető kapuja. Fékcsikorgás közben megállt a jármű, Mia szinte leviharzott róla. A temető melletti kis virágostól vett néhány szál sárga rózsát.

Sietve szedte a lábait, aztán kicsit elbizonytalanodott, hogy hol is van a sírhely. Ekkor meglátta a temetőőrt.

– Bo-bo-bocsánat! – kezdte dadogva. – Clara Whitmore sírját keresem.

A temetőőr tagbaszakadt ember volt. Lassan, komótosan fordult Mia felé. Az előreugró állkapocsról és a kikandikáló alsó fogról Miának azonnal beugrott a csúfnév: Bernard, az ogre.

– Clara Whitmore? Harmadik sor közepe – mutatott oda az őr.

– Nagyon szépen köszönöm!

– Köszönheti is! – mordult egyet az óriás.

Odaérve Mia végigsimította a névtáblát.

– Szia, nagyil! – köszönt félig mosolyogva, félig könnybe lábadt szemmel.

A lány meglepetten látta, hogy a sírhely milyen szépen gondozott. „*Vajon ki gondoskodik róla?*” Azt hitte, már benőtték a vadvirágok, talán még madarak is fészket raktak a kövek közé – valahol ezt a képet, bájosan romantikusnak találta volna.

De ez a sírhely patyolat!

A vázában álló friss virágok mellé szuszakolta a rózsákat. Olyan ügyetlenül tette ezt, hogy az egyik tüske mélyen felsértette a bőrét. Kiserkent a vére és egyenesen a földre hullott. Éppen felszisszent volna, amikor úgy érezte, mintha megdobbant volna alatta a föld. Egy madár káromva röppent fel a közeli bokorról.

Mia felkapta a fejét. Bernard is megállt a munkában. Talán ő is érezte? Aztán egy susogást hallott, de nem a nagyjia sírja felől. Jobbra nézett, amerről érezte ezt a borzongató hívogatást. Erica. Ennyit tudott elolvasni a figyelmét különös módon vonzó névtáblán. A vezetéknévét eltakarta a sírt benövő borostyán. Mia megrázta magát. Megpróbálta összeszedni a gondolatait, hogy valahogyan kapcsolódni tudjon nagyjia emlékéhez. De úgy érezte, olyan hatással van rá a temető közege, a közelben matató Bernarddal, hogy ez nem fog menni neki. Próbálkozott még jó néhány percig, de a félelme erősebb volt, minden más érzésnél.

Csalódottan adta fel, könnyes szemmel távozott. Szidta magát legbelül, mert ennyire ostoba volt, hogy idejött, látszólag feleslegesen. Szidta magát azért is, mert titkon abban reménykedett, hogy valamiféle kapcsolatba tud lépni a halott nagyjijával. Mérgező volt, amiért egy percre is képes volt hinni a boszorkányságban.

Ahogy a temető bejáratához ért, lágy szellő simogatását érezte az arcán, haján. Mintha átfutott volna a teljes testén, a zsigerein és a lelkén. Hátrafordult. Ekkor az ogré, gereblyézés közben, pont rá nézett. Mia ijedten kapta el tekintetét. Az előbbi érzés még mindig

vele volt. Egyszerre húzta és tolt! Azt sem tudta, merre induljon. „Menj tovább!” Nem a fülében hallotta, hanem valahonnan, belülről érezte a késztetést. Letörölte a könnyeit, határozottan elindult Liz nénihez. Már nem tudta, mire számítsa, csak azt, hogy tovább kell mennie! Egy pillanatra még visszafordult. Bernardot már nem látta, de nem is igazán törődött vele.

Hatodik fejezet



*Minden porcikám, minden sejtem
egyszerre tiltakozott, majd fogadta el
azt, ami vagyok: a bűbájost.*

Riz néni háza jó félóra járásnyira esett a temetőtől. Arrafelé már nem járt busz. Mia örült, hogy sétálhatott, elvégre ült eleget a vonaton. Az óceáni éghajlatnak köszönhetően, nem voltak túl forróak a nyarak, így kellemesnek ígérkezett a séta. „*Legalább megnézem, mennyit változott Hutterwood, mióta elköltöztünk.*” Errefelé gyakran jártak a nagymamájával. Voltak épületek, amik ugyanúgy néztek ki, mintha megállt volna felettük az idő. Ez jó érzéssel töltötte el Miát. Úgy érezte, visszacsöppent a múltba, abba az időbe, amikor még minden rendben volt: élt a nagymama, az anyja nem szedett gyógyszereket. Egy boldog kis családot alkottak.

Egyszer csak rezgést érzett a combjánál, ahová a táskája ért, utána pedig egy dallamot hallott. Először nem tudta hová tenni a dolgot, aztán rájött, hogy a mobilja csörög. „Apa” írta a kijelző.

„Zöld gombbal vedd fel!” – ismételte apja korábbi mondatát.

Megnyomta.

– Szervusz kicsim! Minden rendben? Megérkeztél?

- I-i-igen, itt minden rendben.
- Egész jó ott a térerő. Nem gondoltam volna, hogy Halbrichtből ilyen tisztán hallak majd.
- Aha, hát izé, igen, tényleg tök jó.
- Nem is zavarlak tovább. Kellemes önmegtalálást! Ha szükség van valamire, hívj!
- Miának nagy kő esett le a szívéről, hogy nem kellett tovább úgy tennie, mintha teljesen máshol lenne.
- Köszí, apul Vigyázz anyura! – kérte kicsit bűnbánó hangon.
- Vigyázok, Mia, hidd el! – mondta Frank.

Tényleg volt valami megnyugtató a hangjában. Mia visszatette a mobilt a táskájába. „*Már nem lehetek messze!*” – mondta félhangosan, ahogy az utat figyelte. Liz néni egészen az erdő szomszédságában lakott. Tiszta levegő és madárcsicsergés... mi kellene még? Ahogy az erdei ösvényt meglátta, ami a házhoz vezetett, elgondolkodott. Mi van, ha a nagymamája barátnője is éppúgy lelépett innen, mint ők? Azt is meg kell tudnia, ha így van. Mire idáig eljutott az eszmefuttatásban, már a tornácon állt. „*Akkor, előre!*” – biztatta magát gondolatban.

Bekopogott. Úgy érezte, hogy inkább dörömbölés volt, mintsem kopogás és a szívdobbanásával vált eggyé. Átfutott rajta újból egy különös borzongás. Az ajtó nemsokára kinyílt. Ott állt előtte teljes valójában Elizabeth Aster, mintha csak arról a fényképről lépett volna le, amit néhány napja nézegetett otthon. Arca kicsit meglepett, de mégis mosolytól sugárzott.

– Segíthetek? – nézett kérdőn Miára, aki zavarba jött, dadogni kezdett.

– Én csak... ööö – végül erőt vett magán, rákérdezett a nyilvánvalóra. – Liz néni?

Az idős asszony egy pillanatra meglepődött, majd őszinte örömmel kacagott fel és a szeme is könnybe lábadt.

– Mia? Mia, kicsim! Tényleg te vagy az?

Liz néni meg sem várta a feleletet, a nyakába borult. Ez volt az az ölelés, amitől úgy érezte, megérkezett.

– Gyere beljebb, mesélj! Mi van veletek?

A lány hamar bent találta magát Liz néni sajátos otthonában. Ezen sem fogott az idő vasfoga. A robusztus rönkházat afrikai és más természeti népek motívumai díszítették. Egybenyíló nagy tér foglalta magába a konyhát és a nappalit, ahonnan le voltak választva a hálók. Egy lépcső vezetett fel az emeletre. Bár a ház nagy részét a sötétbarna és annak árnyalatai uralták, mégsem keltett nyomasztó hatást. Inkább azt érezte az ember, mintha itt belesüppedhetne a földbe, az anyatermészetbe.

Na, és persze az elmaradhatatlan ékszerek, amiket nemcsak magán viselt az asszony, hanem épp ki voltak pakolva, hiszen egyik kiállításról vagy vásárról vitte a másikra. Fémek, kristályok, kövek és bőr, tökéletes harmóniában. Készíteni és viselni is rendkívül jól tudta. Bár az évek során jó néhány őszhajsza is vegyült az afrofonásba, a különleges ékszerei, ezt mind feledtették. Mián egyfajta megnyugvás lett úrrá.

Liz néni a maga természetes bájával fordult feléje.

– Kérsz egy csésze teát? – kérdezte széles mosollyal.

– Az jólesne! – mondta Mia, majd körülnézett. – Martha? – érdeklődött Liz anyukája iránt, aki a következő pillanatban megjelent, egy botra támaszkodva, lassan totyogva.

– Hűha, átjött Clara unokája? Remélem, nemsokára Clara Whitmore is tiszteletét teszi az otthonunkban. Igaz, Liz? – nézett kérdően lányára.

Leült az egyik fotelbe, dúdolgatni kezdett. Liz egy pillanatra lehunyta a szemét, majd korábbi mosolygós arca komorrá változott.

– Bocsáss meg, kérlek! Marthának három éve sztrókja volt... azóta pedig... nos, nem egyszerű vele az élet. Nem minden kerek nála – tett a kezével egy jellegzetes, forgó mozdulatot a feje oldalán. – Vannak tiszta pillanatai, néha egész sok, dehát, messze nem a régi.

– Semmi baj, Liz néni. Tudom milyen ez!

– Valóban? – kérdezett vissza a nő csodálkozva.

– Igen, sajnos! Anyu, a nagy halála után, idegösszeroppanást kapott. Azóta... – hallgatott el egy pillanatra –, nos, azóta nem a régi önmaga. Depresszió, pánikroham, néha azt sem tudja, melyik bolygón van.

– Ó, kicsikém, ezt igazán sajnálom! Nem is tudom, mit mondjak? Talán ez magyarázza, hogy miért nem jártatok haza...

– Igen, azt hiszem, részben – helyeselt egy nagy levegővétellel Mia.

A lány máris szeretett volna a tárgyra térni, de teljesen leblokkolt. Egyszerre megint képtelenségnek érezte a boszorkányosdit. *„Mi van, ha sem a nagyjának, sem Liznek nincs semmi köze a boszorkánysághoz, de még a spiritualitásához sem? Hogy reagálna rá? Kinevetné? Sértésnek venné?”*

Így gondolkodott Mia, miközben Liz feltette a teavizet főni. A lánynak, mielőtt bármit mondhatott volna, hatalmasat kordult a gyomra.

– Bocsánat! Reggel óta nem ettem – szabadkozott.

Az asszony a szekrénybe nyúlt. Kivett egy kis tányérkát, az asztalra tette.

– Levendulás keksz. Ha jól emlékszem, régen nagyon szeretted.

– Még most is nagyon szeretem! – kapott Mia mohón a tányér után.

– Elüti az éhséged, amíg készíték valami rendes ennivalót – mosolygott Liz néni.

Ahogy a lány beleharapott a kekszbe, előtörték belőle az emlékei. Azok a csodás nyári délutánok! Házi limonádé és levendulás keksz.

– Ez maga egy falat menyország! – mondta Mia, félig tele szájjal.

Legalább volt ideje gondolkodni, hogyan kérdezzen rá a nagyanya halálára meg a boszorkányokra. Közben a víz is felforrt. Liz készségesen megkínálta a saját teaspecialitásával, amire Mia, hálás

tekintettel, bólogatva mondott igent. Néhány korty után úgy érezte, kezd oldódni. Nem akarta tovább húzni az időt. A torkában még ott volt a gombóc, de a szíve nagyot dobbant. Lesz, ami lesz, gondolta, csak legyen túl rajta.

– Liz néni, én igazából azért jöttem – kezdte, de Martha horkantása félbeszakította.

Mindketten odanéztek, majd összenevettek. Mia újból elkezdte a mondandóját.

– Szóval, azért jöttem Hutterwoodba, mert a rémálmaim miatt, voltam egy jósnőnél. Ő azt mondta, nagyanyámat meggyilkolták. Boszorkány volt és szerinte én is az vagyok – hadarta egy levegővétellel.

Fel sem mert pillantani Liz nénire, akinek tátva maradt a szája a csodálkozástól. Mikor végre ránézett, látta, hogy az asszony keresi a szavakat, de a döbbenettől nem találja. Mia ezt úgy értelmezte, hogy hatalmas butaság az egész.

– Hú! Akkor ezek szerint csak valami kókler, hatásvadász jósnő volt. Hogy is gondolhattam, hogy bármi igaz az egészből?!

Liz néni gondolkodott egy pár pillanatig, majd kibökte.

– Ezek szerint, téged nem avattak be?

– Beavatni? Mármint, hogyan és mibe... – a mondat végére elhalkult a hangja.

Eszébe jutott, amit Marie mama mondott: „*Nem ismerlek fel egy beavatatlant.*” Összezavarodott. Felállt a székéről, de kicsit megszédült. Úgy érezte, a szíve kiugrik a helyéről. A padlón próbált keresni egy fix pontot a szemével, hogy meg tudja tartani az egyensúlyát.

– Mia, kicsikém, nincs semmi baj! Ül le, mindjárt készítek harapnivalót és jobban leszel!

– Boszorkányok! – suttogta maga elé, miközben egyre szaporábban vette a levegőt. – Boszorkányok! Ez az egész... ezt nem, én ezt nem akarom elhinni!

– Mia! Drágám! Nem tudom, hogy édesanyád miért nem beszélt soha neked erről, de...

– Az anyám? – szakította félbe Mia. – Anyám, a nagyanyám halála óta, egy lelki roncs. Pánikrohamai vannak, súlyosan depressziós, ami a legdurvább, mintha nem önmaga lenne. Persze, egy depressziós ember amúgy sem a régi önmaga, de anyám sokszor olyan, mint aki amnéziás! Azt hittük, korai Alzheimer, de minden neurológiai vizsgálata negatív volt. Nem tudjuk, mi történt vele! – részletezte anyja állapotát kissé hisztérikusan, egyre emelkedettebb hangon.

Elhallgatott és nagyot fújt. Liz próbált megszólalni, de Mia folytatta.

– És akkor jön egy jósnő, aki azt állítja, hogy a nagyanyámat megölték és nem infarktusban halt meg!

Mia összeszorította a száját, egy könnycsepp gördült végig az arcán. Behunyta a szemét, úgy folytatta, elfúló hangon.

– Kérlek, mondd, hogy ez mind hazugság! Kérlek, mondd azt, hogy nincsenek boszorkányok! Mondd, hogy nagyanyám sem volt boszorkány! Főleg mondd azt, hogy természetes halállal halt meg!

Liz néni nézett. Az asszony arcán látszott a vívódás.

– Mia, kicsikém, ezt nem így, és nem tőlem kellene megtudnod...

– Kérlek, hagyd ezt abba! – kiabált rá Mia, miközben a sírás fojtogatta.

Hirtelen oldalra nézett Marthára, látta, hogy a kiabálásától az asszony felébredt. Sajnálta, de nem tudta türtőztetni magát.

– Hagyd abba! – kérte újra, még hangosabban. – Ezt már hallottam egy pár napja. Nem így kellett volna megtudnom! Egyáltalán, sehogy nem kellett volna megtudnom! – zokogta Mia, miközben a fülére tapasztotta a kezét.

– Mit nem kellett volna megtudnod? Az igazságot? – vonta kérdőre Liz néni. – Az igazságot nem akarod megtudni? Túl sokáig kellett a boszorkányoknak hallgatniuk és bujkálniuk a régi időkben, az üldözőik előtt. Túl sokszor kellett hazudniuk, hogy mentsék